

כאייל תערוג

פרשת שבוע לעילוי נשמות אייל מבורך מייסד הי"ד

"בהעלותך את הנרות" / הרב רועי דובלין, מורו ומחנכו של אייל ז"ל

פרשת בהעלותך נפתחת בציווי ה' לאהרן הכהן :

"דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶמְרָתָּ אֵלָיו : בְּהִעָלֶתְךָ אֶת הַנְּרוֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמִּנְחָה זָאִירוּ שְׂבַעַת הַנְּרוֹת". הפרשנים שואלים : למה נאמר כאן "בהעלותך" ולא פשוט "בהדליקך"? מדוע התורה בחרה בלשון משונה של "העלאה"? רש"י על אתר עונה "בהעלותך" – שיעלה השלהבת מאליה. שצריך להדליק עד שתהא השלהבת עולה מאליה". אהרן הכהן לא רק מדליק את הנר, אלא צריך לוודא שהנר "תופס" – שהלהבה נאחזת, עומדת, וזורחת מעצמה. יש כאן הבדל עמוק בין הדלקה רגעית לבין הבערה פנימית מתמשכת.

מהי "הדלקת נר" בחיינו? חז"ל מדמים את הנשמה לנר : "נר ה' נשמת אדם".

אם כך, כשאדם מדליק נר – הוא בעצם מדליק נשמה. הוא מעורר אור, מעיר השראה, נותן חום ואנרגיה למישהו אחר. זה יכול להיות :

- הורה שמדבר עם ילדו בשעת קושי.
- רב שמעביר שיעור לקהילה.
- חבר שתומך ברגע של שבירה.
- מורה שמאמין בתלמיד שלא מאמין בעצמו.

לא להסתפק בהדלקה – אלא להעלות, אבל התורה מלמדת : לא די ב"ניצוץ". התפקיד הוא "להעלות את הנר" – להביא את האדם שמולך למצב שבו הוא מאיר לבד. לא להזין אותו כל הזמן באור מבחוץ – אלא לגלות את האור הפנימי שבו, וזו מלאכה עדינה. כי להדליק זה קל : מילה טובה, מחמאה, רעיון מרגש – והנה הניצוץ נדלק. אבל לגרום לשלהבת לעלות מאליה, זה כבר דורש סבלנות, רגישות, אמון באדם. זו עבודה של חינוך אמיתי.

אהרן הכהן – מדליק הנשמות של עם ישראל

אהרן הוא המודל למי שיודע להדליק נשמות : "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

אבל המסר הוא לא רק על חינוך. זה נוגע גם בעבודת האדם מול עצמו. כולנו חווים רגעים של השראה, תפילה עוצמתית, חוויה רוחנית. אבל לא תמיד היא מחזיקה מעמד. לפעמים, כמו נר חלש, האור כבה מהר.

"בהעלותך את הנרות" – התורה אומרת לנו : תדאג שהאור שלך לא יהיה רגעי, אלא כזה שעולה מאליו. תעבוד על עצמך עד שההתלהבות תבוא מבפנים, לא רק מבחוץ.

כאייל תערוג

פרשת שבוע לעילוי נשמת אייל מבורך מיום ה"ד

שהאמונה לא תישען על אחרים – אלא תצמח מתוכך. זו הדרך לבנות אישיות איתנה. זה נכון גם בזוגיות: לא "לשנות" את בן הזוג בכוח, אלא לעורר בו את הרצון לצמוח לבד. זה נכון בהשפעה ציבורית: לא להלהיב אנשים לשעה, אלא לגדל אנשים שמהווים אור קבוע.

בפרשת בהעלותך, התורה מבקשת מאיתנו שאלה שקטה, אך עמוקה: "מהו הנר שאתה מדליק בעולם?"

והשאלה השנייה: "האם אתה מדליק כך שהאור ימשיך לבעור גם כשאתה תסתלק?"

זוהי שליחותנו:

לא רק להצית, אלא להעלות.

לא רק להעיר – אלא להעיר את הנשמה עד שתאיר לבדה.

אייל היה אדם שלא שקט עד שהצית בליבו את מה שהיה צריך, עד שהשלהבת שלו עלתה מעליה; הוא לא עצר גם בזאת, כאשר יצא לשליחות, לפיקוד ולקצונה, כי מי שיש לו שלהבת ממשיך ומצית אחרים.

האש היא חומר שככל שתעניק אותו יותר, כך היא תתרבה יותר. יש כאן בעיני מסר משמעותי שאפשר לקחת מאייל: לחפש את הניצוץ הנשמתי האיש, את האש שעולה בכל אחד מאיתנו ולהעביר אותה הלאה.

שנזכה לאורו של משיח צדקנו, ולגאולה השלמה.

שבת שלום.

רועי דובלין